

תלמוד בבלי מסכת מועד קטן דף כו עמוד א  
ירושלים בחורבנה - אומר: ציון מדבר היתה ירושלים שממה, וקורע.  
. קורע על מקדש ומוסיף על ירושלים.

משנה ברורה סימן תקסא  
יש שכתבו שמסתברא שיום שרואה אדם תחלה ירושלים בחורבנה שיאסור אותו היום כולו בבשר ויין:

ב"ח אורח חיים סימן תקסא  
וכתב הרמב"ן בתורת האדם והב"י הביאו ומוסיף על ירושלים כל שהוא ואם פגע בירושלים תחלה קורע טפח לכל אחד ומשמע  
דאפילו באותו קרע עצמו בשקורע ומוסיף בו טפח יצא אבל בנמוקי יוסף (שם) כתב וזה לשונו ומוסיף על ירושלים כשיראה ירושלים  
יוסיף בעבור ירושלים עד טבורו אבל אם ראה ירושלים תחלה קורע על ירושלים שיעור טפח ואינו מוסיף על המקדש בעבור כבוד  
המקדש דשמא לא יהא ניכר קרע המקדש לפיכך ירחיק ג' אצבעות משפת בית הצואר וקורע שיעור קריעה עכ"ל:  
וכשרואה ציון וירושלים הוא חייב כמו כן להוסיף על הקרע הראשון טפח ולבכות במר נפש ולהתאנח ולומר ישעיהו פרק סד פסוק

בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבותינו הנה לשרפת אש וכל מחמדנו הנה לחרפה: כלה יקנל את חמלתו שפה חרון אפו ויצת-אש  
בציון ותאכל יסודותיה וכשרואה שערי רחמים שהם בכותל מערבי הוא הכותל אשר בנה דוד המלך עליו השלום צריך לומר פסוק  
זה טבעו בארץ שעריה אבד ושפר ברייתיה מלכה ושריה בגוים: אין תורה גם נביאיה לא מצאו חזון מה' עד כאן.  
משנה ברורה סימן תקסא

וכשקורע מברך ואומר ברוך דיין אמת (אך בלי שם ומלכות) הצור תמים פעלו כי כל-דרכיו משפט אל אמונה ואין עלו צדיק וישר  
הוא ואתה צדיק על כל-הבא עלינו כי-אמת עשית ונאנחנו הרשענו:

וקורע - עיין ב"ח שחייב להשתחות ולקרוע את בגדיו ולבכות ולהתאונן ולהתאבל על חורבן בהמ"ק ולקונן ולומר {א} מזמור לאסף  
אלהים באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך שמו את ירושלם לעינים: {ב} נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים בשר חסידך  
לחיתו ארץ: {ג} שפכו דמים פמים סביבות ירושלם ואין קובר: {ד} היינו חרפה לשכנינו לעג וקלס לסביבותינו: {ה} עד מה יהנה  
תאנף לנצח תבער כמו אש קנאתך: {ו} שפה חמלתך אל הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו: {ז} כי אכל את  
יעקב ואת נהגו השמו: {ח} אל תזכר לנו עונות ראשנים מהר קדמונו רחמיה כי דלוננו מאד: {ט} עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד  
שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך: {י} למה יאמרו הגוים איה אלהיהם ינדע (בגיים) בגוים לעינינו נקמת דם עבדיך  
השפוך: {יא} תבוא לפניך אנקות אסיר כגדל זרועה הותר בני תמותה: {יב} והשב לשכנינו שבועתים אל חיקם חרפתם אשר חרפוך  
אדני: {יג} נאנחנו עמך נצאן מרעיתך נודה לך לעולם לדר נדר נספר תהלתך: